

Зацвіла вишня у саду

Зацвіла вишня у саду. Я вся була в її полоні...
Красою любувалася і відпускати не хотіла...
Тоненька гілочка вмостилася у мене на долоні
Й тихесенько собі щось про кохання шепотіла.

Вона від подиху в моїх обіймах затремтіла.
Боялася, що цвіт зірву чи гілочку зламаю.
Не вірила мені, тому й пручалася щосили...
Не знала, що берегти її і душу, й тіло маю!

Не розуміла вишня, що не я їй - ворог лютий,
Не скривджу ані білий цвіт, ні тіло, ані душу...
Десь гуляв вітер на той час в степу забутий.
На небі-ні хмариночки. Що ж, відпустити мушу.

Долоні розгорнула - і вирвалася гілочка на волю.
Вона від щастя ожила, у вальсі закружляла.
І заспівала про свою красу і про дівочу долю.
Саме таким життя вона у мріях змалювала...

Та раптом вітер з поля, а чи з лісу налетів.
І так безжалісно їй білу сукню обтріпав.
Закружляв цвітом, снігом землю вкрив.
На неї він ще ранньою весною чатував...

Гірко заплакала, і руки здійняла до неба:
- Навіщо вітру лютому моя дівочая краса?
Хіба таким безжальним бути треба?
Де ж ти подівся? Чи тебе сховали небеса?

Затихло все кругом, і соловейко не співає.
Сумує поле й ліс, мовчить зелений гай...
А десь далеко день новий уже світає,
Запалює промінчик сонця небокрай.
Любов Мишура